

5.08.2009 *Eveli*

Olles hommikul Kristiina valmistatud pudrust kõhu täis söönud (välja arvatud mõned eriti suure maoga meessoost isikud, kelle kõht vist kunagi täis ei saanud) asusime sellel päikeselisel viienda augusti hommikul oma kahe rattalastega teele. Kuid veel enne suuremat kihutamist ütlesime mõneks ajaks "Aidaa" Saugale, kes alustas teed hoopis enamvähem vastassuunas, et kohtuda Kuressaares oma vahvate kaasbioloogidega. Seejärel asusime muretult vântama, kuigi peagi kaotasime Rudolfi ja Margi – ning sugugi mitte efemeerseteks viivudeks, vaid palju pikemaks ajaks. Pärast kolmeliikmelist seltskonna vähenemist (siiski circa 21% meist) ja mõningast vuramist sooja Päikese all, tänu millele kõik lausa säras küütlevates kiirtes, otsustasime, et oleks hea aeg end karastada. Läbi raskuste ehk siis läbi mõningate taimede, vee ja mudalaadse substantsi (kellele raskused, kellele meeldiv vaheldus) rajasime endile tee mereni, kus nautisime kosutavat suplust, hoolimata mõningast kõhukorinast (eriline kaastunne suure maoga meessoost isikutele). Järgnevas olid päevakorras päikese nautlemine, mõningane pildistamine ja teatud kividega veekogu ahistamine (üldiselt tuntud kui lutsuviskamine). Jätkasime vapralt oma teekonda veidikene tagasi ning seejärel edasi sealt, kus enne pooleli jäi. Vântasime ennastalgavalt, kuigi ilmselt mitte just kõige tempokamalt edasi ja ikka edasi kuni jõudsim Kuusnõmme vaatetornini. Seal tabas meid ootamatu üllatus Margi ja Rudolfi näol, kes nautisid teineteise seltskonda ilmselgelt kiiremas tempos kui meie. Vaatetornist nägime ära ka meie kaugema eesmärgi – Vilsandi saare. Ning olles taasühinenud oma ülejäänud kompanjonidega leidsime, et kuluks ära järjekordne suplus (vähemalt osad meist leidsid nii, samas kui teine osa leidis, et oleks aeg tutvuda mereandidega). Igatahes, olles end nii või naa kosutanud, alustasime tagasiteed, mille jooksul kohtusime uute sõpradega, kellest olulisem on ilmselt röövik Ervin. Sõitsime tagasi, kuid kaua ikka tagasi sõita, seega otsustasime vahelduse mõttes käia ka Kihelkonnas, kus leidsime ühe imposantse külapoekese, mis kosutas meid maitsvate jäätistega. Hakates taaskord tagasi sõitma, taipasime, et osa meist on puudu. Hirm haaras meid, olime peaaegu tegetsemisvõimetud, kuid siis saabus kergendus, sest saime tänu moodsale tehnoloogiale teada, et kõigest Tõnise rattakumm on katki – kõigest, sest kartsime palju hullemat: näiteks seda, et mõlemad kummid on katki. Ootasime, osad sõitsid, üldjoontes kulgesime rahulikult mööda maanteed kuni Loona mõisani. Loona mõisas saabusid mitmed pöördepunktid: Tõnise ratas praavitati ära, mitmed väga mustade kätega mehehakatiseid patseerisid ringi ja olid õnnelikud, meie hulka naasis Sauk ja meile anti süüa. Olles väga tänulikud ülimaltva toidu eest, asusime koduteele (et mitte taaskord öelda "sõitsime tagasi"). Õhtul ootas meid väljateenitud puhuks. Päev läbi.